

Poglavlje 1

Ealing
1825.

Oliver je zurio kroz prozor u knjižnici Halstead Halla. Sumorni zimski dan samo ga je još više deprimirao dok je nastojao potisnuti bolna sjećanja natrag u neprobojni sef u kojem ih je čuvao. Ovdje je to bilo znatno teže nego u gradu, gdje je mogao pronaći zaborav u lakim ženama i vinu.

No taj zaborav nikada nije trajao dugo. Premda je od skandala prošlo devetnaest godina, ljudi su i dalje govorili o tome iza njegovih leđa, gdje god bi se zatekao.

Baka je te noći rekla gostima da je Oliverova majka otišla u lovačku kolibu kako bi bila sama i da je ondje zaspala. Probudili su je neki čudni zvukovi, pa je pomislila da je netko provalio u kolibu. Uspaničila se i pucala u uljeza, a onda otkrila da je to bio njezin muž. Zatim je od šoka i boli uperila pištolj u sebe i ubila se.

Bila je to u najboljem slučaju klimava priča za prikriivanje ubojstva i samoubojstva pa glasine nikad nisu posve prestale, budući da su gosti uživali nagađati što se uistinu dogodilo. Baka je taj dan

zapovjedila Oliveru i njegovoj braći i sestrama da ubuduće ni sa kime ne razgovaraju o tome, čak ni međusobno.

Kao razlog je navela sprečavanje širenja glasina, no Oliver se često pitao je li možda krivila sebe za ono što se dogodilo. Zašto bi inače prije nekoliko mjeseci prekršila vlastitu naredbu i počela ga ispitivati o svađi koja se te večeri dogodila između njega i njegove majke? On joj, naravno, nije odgovorio. Želudac mu se preokrenuo od same pomisli na to da otkrije istinu svojoj baki.

Naglo se udaljio od prozora i počeo koračati pokraj stola za kojim su sjedila njegova braća i sestre, čekajući baku. Evo zašto je izbjegavao dolaziti u Halstead Hall – uvijek bi pao u sentimentalno raspoloženje.

Zašto li je, zaboga, baka odlučila održati taj vražji sastanak baš ovdje? Oliver je godinama držao ovo mjesto zaključano. Smrdjelo je po plijesni i truleži i bilo je hladno kao na Arktiku.

Jedina prostorija bez prekrivača za zaštitu od prašine bila je radna soba njegovog upravitelja posjeda. U toj su ih prostoriji morali skinuti s pokušaja kako bi održali ovaj sastanak koji je baka mogla najnormalnije održati u svojoj kući u Londonu.

Inače bi odbio njezin zahtjev da se okupe na njegovom zapuštenom posjedu. No nakon nesreće njegova brata Gabriela prije tri dana, odnos između bake i njenih unuka bio je na klimavim nogama. Što je bakina neuobičajena šutnja o tom događaju samo potvrdila. Nešto im se spremalo, i Oliver je slutio da im se to neće svidjeti.

„Kako tvoje rame?” njegova sestra Minerva upita Gabea.

„A što misliš?” progundā Gabe. Nosio je povoj preko izgužvanog jahačkog sakoa, a njegova pepeljasto smeđa kosa bila je raščupana kao i obično. „Boli kao sam vrag.”

„Nemoj se otresati na *mene*. Nisam *ja* zamalo poginula.” Minerva je imala dvadeset i osam godina i bila je srednje dijete njihovih roditelja – četiri godine mlađa od Jarreta, drugog po sta-

rostiti, dvije godine starija od Gabea te četiri od Celie, koja je bila najmlađa među njima. No kao najstarija sestra, imala je običaj ponašati se majčinski prema ostalima.

Čak je i izgledala kao njihova majka – blijede puti i smeđe kose prošarane zlatnim pramenovima te očiju boje bršljana, baš kao i Gabe. Njih dvoje nisu nimalo nalikovali Oliveru. On je naslijedio izgled od njihova oca, koji je bio napola Talijan – tamne oči, tamna kosa, tamna put. I tamno srce.

„Imaš sreće da se poručnik Chetwin povukao na vrijeme”, Celia napomene Gabeu.

Ona je bila malo bljeđa verzija Olivera, kao da je netko dodao žlicu vrhnja u boju njezine kose, a oči su joj bile zelenkasto-smeđe. „Priča se da ima više hrabrosti nego pameti.”

„Onda su on i Gabe dobar par”, progundā Oliver.

„Pusti ga na miru”, reče Jarret Oliveru. On je jedini podjednako nalikovao oboma roditeljima. Imao je crnu kosu, ali plavozelene oči i na njegovu licu nije bilo ni traga Oliverovih talijanskih crta.

„Ne prestaješ ga gnjaviti još od te glupe utrke. Bio je pijan. Trebalo bi ti biti poznato to stanje.”

Oliver se naglo okrene prema Jarretu. „Da, ali ti nisi bio pijan pa si mu svejedno dopustio...”

„Nemoj kriviti Jarreta”, umiješa se Gabe. „Chetwin me izazvao. Proglasio bi me kukavicom da sam ga odbio.”

„Bolje biti kukavica nego mrtav.” Oliver nije podnosio takve gluposti. Ništa nije bilo vrijedno dovođenja vlastita života u opasnost – ni žena, ni čast, i svakako ne ugled. Prava je šteta što to još nije uspio usaditi u svoju glupu braću.

Gabe bi prvi trebao to znati. Staza na kojoj se utrkiavao bila je najopasnija u Londonu. Ograđivale su je dvije goleme stijene, tako da je među njima mogla proći samo jedna kočija, prisiljavajući vozača da se povuče u posljednjem trenutku kako se ne bi zabio u stijenu. Mnogi su se vozači prekasno povukli.

U sportskim su krugovima to nazivali „provlačenjem kroz ušicu igle”. Oliver je to nazivao ludilom. Da, Chetwin se povukao. Ali Gabeova je kočija naletjela na rub stijene, pri čemu se slomio kotač, i od njegove sportske dvokolice ostala je samo gomila drvenih krhotina, poderane kože i izvijenog metala. Hvala Bogu, konji su preživjeli, a Gabe je imao sreće i prošao je samo sa slomljenom ključnom kosti.

„Znaš, Chetwin nije uvrijedio samo mene.” Gabe isturi bradu. „Rekao je da se ne želim utrkivati s njime jer sam kukavica kao naša majka, koja je pucala u sjene.” Glas mu se oboji bijesom. „Nazvao ju je Ubojicom iz Halstead Halla.” Ostali se ukoče na taj podrugljivi nadimak koji im je već bio poznat, a Oliver zaškrguće zubima. „Ona je već godinama mrtva. Ne trebaš braniti njezinu čast.”

Gabeovo lice se skameni. „Netko mora. Ti nećeš.” Naravno da neće, dovraga. Njihova majka je učinila nezamislivo. Nikad joj neće to oprostiti. Niti sebi što je dopustio da se to dogodi.

Vrata se otvore i njihova baka uđe u knjižnicu, praćena obiteljskim odvjetnikom, Eliasom Boggom. Svi istodobno usišu zrak kroza zube. Odvjetnikova nazočnost nije slutila na dobro.

Bogg sjedne, a baka zastane na čelu stola, krajnje umorna izraza koji joj je utisnuo nove bore u već ionako posve izborano lice. Olivera ponovno zapeče savjest. Baka je u zadnje vrijeme izgledala starije od svoje sedamdeset i jedne godine, kao da su joj se ramena pograbila, a visina smanjila pod teretom odgovornosti.

Oliver ju je pokušao nagovoriti da se povuče s mjesta upraviteljice pivovare koju je osnovao njihov djed. Trebala bi angažirati poslovođu, no ona je odbila to učiniti. Rekla je da voli svoj posao.

Što da drugo radi, živi na selu i veze? Zatim bi se nasmijala na pomisao da udovica jednog pivovara sjedi doma i veze.

Možda se s razlogom smijala. Hester „Hetty” Plumtree bila je ono što su mnogi nazivali „pučankom”. Njezini su roditelji vodili

krčmu u kojoj je upoznala svoga muža i njih dvoje su od Pivovare Plumtree napravili carstvo koje je bilo dovoljno veliko da svojoj kćeri Prudence, Oliverovoj majci, priušte najbolje škole. Dovoljno veliko da Prudence može upecati osiromašenog markiza za muža.

Baka se uvijek naslađivala činjenicom da se njezina kći uspjela udati u jednu od najstarijih aristokratskih obitelji u Engleskoj. No nikada nije uspjela isprati „radničku prljavštinu” iz svojih skuta. Njeno podrijetlo povremeno bi izvirilo iz nje – kad bi uživala u čaši piva uz večeru ili kad bi se nasmijala nekom prostom vicu.

No svejedno je čvrsto odlučila da njezini unuci i unuke postanu ono što ona nije mogla biti: pravi aristokrati. Baka je mrzila njihovu sklonost sablažnjavanju visokog društva, u čijim su očima bili samo beskorisni okot skandaloznog bračnog para. Kad se već toliko namučila kako bi svojoj obitelji priskrbila visoki društveni status, smatrala je da zaslužuje vidjeti plodove svoga truda u obliku dobrih brakova i praunučadi i ljutilo ju je to što se nikomu od njene unučadi nije žurilo da joj ispuni tu želju.

Oliver je donekle imao razumijevanja za bakinu ljutnju. Premda je često bila odsutna tijekom njihova djetinjstva, prezauzeta vođenjem Pivovare Plumtree nakon smrti svoga muža, njegovoj mlađoj braći i sestrama bila je najbliža zamjena za majku. I zato su je obožavali.

On ju je također obožavao, osim kad su se svađali oko novca.

„Sjedni, Oliveru.” Fiksirala ga je svojim pronicljivim plavim očima. „Tvoje koračanje me čini nervoznom.”

On prestane koračati, ali ne sjedne.

Baka se namršti i uspravi leđa. „Donijela sam jednu odluku u vezi s vama, djeco”, reče im kao da još nose pelene. Dok je prelazila pogledom preko sobe, nastavi još čvršćim glasom: „Vrijeme je da se sredite. I zato vam dajem godinu dana vremena da živite kako ste dosad živjeli. A onda ću vam prestati davati novac – svi-

ma vama. Bit ćete izbačeni i iz moje oporuke.” Ignorirala je njihov skupni šokirani uzdah. „Osim ako...” Zastane radi dramatičnog učinka.

Oliver zaškrguće zubima. „Osim ako što?”

Baka skrene pogled prema njemu. „Osim ako se oženiš.”

Trebao je to očekivati. Imao je trideset pet godina i većina njegovih vršnjaka iz redova aristokracije već je odavno bila oženjena. Baka je često kukala jer još nije imao nasljednika za svoj naslov, no tko bi normalan želio da se ova ukleta obitelj nastavi razmnožavati? Njegovi su se roditelji vjenčali radi novca i njihov je brak završio katastrofom. Bez obzira na svoju klimavu financijsku situaciju, Oliver nije namjeravao ponoviti njihovu pogrešku.

Baka je to dobro znala i zato je ovo ucjenjivanje njegovom braćom i sestrama, ne bi li ga natjerala da pleše kako ona svira, doživio kao bolnu izdaju.

„Ostavila bi moju braću i sestre bez prebijenog novčića samo da me vidiš s kuglom oko noge?” prasne Oliver.

„Nisam se točno izrazila”, hladno će baka. „Htjela sam reći da se svi morate oženiti i udati.” Okrenula je glavu i obuhvatila pogledom njegovu braću i sestre. „Svi morate biti u braku do kraja ove godine, ili se možete pozdraviti sa svojim nasljedstvom. Štoviše, neću obnoviti ugovor o najmu svoje kuće u Londonu, jer ondje boravim samo radi djevojaka. Neće biti miraza za njih i neću više plaćati najam Gabeova i Jarretova samačkog stana u Londonu, niti konjušnice za njihove konje. Ako se vas petero ne oženite i udate, gotovo je s mojom novčanom potporom. Bit ćete isključivo Oliverova odgovornost.” Oliver zastenje. Golemo imanje koje je naslijedio nekako je spajalo kraj s krajem, ali je bilo daleko od samodostatnosti.

Gabe naglo ustane od stola. „Ne možeš nam to učiniti, bako! Gdje će djevojke živjeti? Gdje ćemo Jarret i ja živjeti?”

„Ovdje u Halstead Hallu, valjda”, reče ona bez vidljivih naznaka grizodušja.

Oliver je mrko pogleda. „Savršeno dobro znaš da je to nemoguće. Trebao bih otvoriti ovo mjesto.”

„A Bože sačuvaj da to mora učiniti”, kaže Jarret s primjesom sarkazma. „Osim toga, Oliver ima prihode od posjeda, on ima od čega živjeti. Pa čak i ako mi ostali učinimo što želiš, on ne mora, tako da ćemo mi biti kažnjeni njegovim odbijanjem.”

„To su moji uvjeti”, hladno odvrati baka. „I nisu otvoreni za pregovaranje, dečko.” Što god Jarret mislio, baka je znala da Oliver neće dopustiti da njegova braća i sestre sami ispaštaju. Napokon je pronašla način kako ih natjerati da je poslušaju: koristeći privrženost koju osjećaju jedni prema drugima, jedinu postojanu vrijednost u njihovim životima.

Bio je to briljantan potez. Bio je to dijaboličan potez. I vjerojatno jedini plan koji bi mogao upaliti.

Jarret bi je možda poslao k vragu da se radilo samo o njemu, no ne bi dopustio da njegove sestre završe kao usidjelice ili guvernante. Minerva je nešto zarađivala od prodaje svojih knjiga i možda bi se nasmijala baki u lice i pokušala se samostalno uzdržavati, ali ni ona ne bi mogla osuditi ostale na siromaštvo.

Svatko od njih bi se brinuo za ostale. A to je značilo da su svi bili prisiljeni postupiti po bakinoj zapovijedi, čak i Oliver.

„Kad biste htjeli, mogli biste od ovog mjesta napraviti samodostatan posjed”, istakne baka. „Možda kad biste svi petero međusobno podijelili dužnosti upravljanja...” Zastala je i uputila prepredeni pogled Oliveru. „Ili ako bi vaš brat pokazao više zanimanja za njega, umjesto da sve prepušta svojem upravitelju i provodi dane kurvujući se i opijajući se, možda bi vam počeo donositi prihode od kojih biste svi mogli lagodno živjeti.”

Oliver suspregne ljutiti odgovor. Baka je znala zašto je jedva podnosio i sami pogled na ovo mjesto. Njegov se otac oženio nje-

govom majkom radi njezina novca, kako bi mogao spasiti svoju voljenu obiteljsku baštinu, i Oliver bi prije umro nego dopustio da ga ovo prokletost imanje i sve što je predstavljalo uništi kao što je uništilo njegove roditelje.

„Slučajno znam”, nastavi baka, „da je Oliver prodao i posljednji obiteljski posjed koji nije bio vezan uz titulu kako bi pokrio razne dugove koje ste vi, gospodo, zajednički nagomilali, budući da sam ih ja odbila platiti. Treba vam moja financijska potpora ako želite nastaviti lagodno živjeti.”

Vrag je odnio, ali to je bila istina. Ako baka prestane plaćati najam kuće u Londonu i stanova njegove braće, Oliverova braća i sestre neće imati drugog izbora, morat će se svi doseliti ovamo. Čak je i on trenutačno bio bez smještaja – donedavno je živio na posjedu u Actonu koji je baka upravo spomenula.

Namjeravao je živjeti kod svoje braće dok ne smisli neko rješenje. No nije planirao osposobiti ovaj posjed kako bi svi mogli živjeti od njega, uključujući buduće žene i djecu njegove braće.

Nije ni čudo da je baka tako uspješno vodila pivovaru protekle dvadeset i dvije godine. Ona je Machiavelli u suknji.

„Tko će onda naslijediti Pivovaru Plumtree?” upitao je. „Hoćeš reći da je nećeš ostaviti Jarretu, kako je djed želio?”

„Ostaviti ću je vašem rođaku Desmondu.”

Jarret zastenje, a Minerva poviče: „Ne možeš je ostaviti Desmondu. On će je upropastiti!”

Baka slegne ramenima. „Baš me briga. Ja ću ionako biti mrtva. A ako vi ne poduzmete nužne korake kako bi osigurali njezin ostanak u obitelji, onda doista nije važno što će biti s njom, zar ne?”

Celia ustane kako bi protestirala. „Bako, znaš što će Desmond učiniti. Zapošljavat će djecu i izrabljivati ih do smrti.” Celia je volontirala u dobrotvornoj udruzi koja se borila protiv izrabljivanja dječje radne snage – to je bila njezina strast. „Pogledaj kako vodi svoje tvornice. Ne možeš je ostaviti *njemu*.”

„Mogu je ostaviti kome god želim”, reče baka, pogleda hladnog kao kamen.

Sigurno je blefirala. Bakinje mrzila Desmonda baš kao i njeni unuci.

No ona nikad nije blefirala. „Pretpostavljam da si nam već izabrala partnere”, ogorčeno kaže Oliver.

„Ne. To prepuštam vama. Ali morala sam vas prisiliti, jer se vi inače nikada ne biste skrasili. Previše sam vam popuštala. Vrijeme je da ispunite svoju dužnost prema obitelji, a to znači da morate donijeti na svijet novi naraštaj koji će prenositi dalje moje nasljeđe.”

Celia klonulo padne na stolicu. „Govoriš kao da Minerva i ja možemo lako naći muža. Prvo nas netko mora zaprositi. Što ako nitko to ne učini?” Baka zakoluta očima. „Objekti ste lijepe dame za kojima se muškarci okreću kad god prođete pokraj njih. Ako ti, Celia, prestaneš pobjeđivati prijatelje svoje braće u streljačkim nadmetanjima, neki od njih će te vjerojatno smjestiti zapositi. I kad bi Minerva prestala pisati te grozne romane strave i užasa...”

„Neću to učiniti”, pobuni se Minerva.

„Onda ih barem objavljuj pod pseudonimom. Ne shvaćam *zašto* moraš svima govoriti da si ti autorica tih nečasnih, skandaloznih priča.”

Baka prebaci pogled na Jarreta i Gabea. „A vas dvojica biste se mogli tu i tamo pojaviti na nekom balu. Jarrete, ne moraš baš *svaku* večer provoditi u kockarnici, a Gabe...” Umorno uzdahne. „Kad bi se prestao utrkiivati sa svakom budalom koja te izazove, možda bi imao vremena za traženje nevjeste. Vi ste, dečki, savršeno sposobni nagovoriti dvije čestite žene da se udaju za vas, kad već očito nemate problema namamiti kurve i glumice u svoju postelju.”

„O, Bože”, promrmlja Gabe, a uši mu poprime ružičastu boju. On, doduše, jest spavao s kurvama, no nije bilo ugodno slušati svoju baku kako govori o tome.

Zatim je smireno, ali nepokolebljivo pogledala u Olivera. „A vaš brat, kao što svi znamo, ima značajnu prednost: svoju plemićku titulu.”

„A razmjenjivanje titule za novac tako je dobro završilo u slučaju naših roditelja”, zajedljivo prokomentira Oliver, „da mi je jasno zašto toliko čezneš da i ja obavim tu transakciju.” Ignorirao je krivnju koju je nakratko osjetio u grudima kad je bakinim licem preletio bolni izraz. Ako ih je namjeravala prisiliti na ovo, onda je morala prihvatiti posljedice.

U glavi su mu odjekivale posljednje riječi njegove majke. *Ti si sramota ove obitelji...*

Niz kralježnicu mu prostruje ledeni trnci. Iznenada krene prema vratima i otvori ih. „Smijem li porazgovarati s tobom nasamo u hodniku, bako?”

Jedna sijeda obrva se podigne. „Ako želiš.”

Čim su se našli dovoljno daleko od ostalih, Oliver se okrene prema baki i pogleda je svisoka. „To što će neka nesretnica biti osuđena na brak sa mnom neće ništa promijeniti.”

„Jesi li siguran?” Baka ga smireno pogleda u oči. Njene plave oči malo se smekšaju. „Ti si bolji od ovog besciljnog života koji vodiš, Olivera.”

Bože, kad bi samo znala. „Ovo sam ja. Vrijeme je da to prihvatiš. Moja majka jest.”

Baka probljedi. „Znam da ne voliš govoriti o onome što se dogodilo tog dana...”

„Točno, ne volim”, prekine je. „I ne želim.” Ni njoj ni bilo kome drugom.

„Ne želiš razgovarati o tome jer me kriviš za to.”

„To nije istina, dovraga!” Oliver je krivio sebe i nikoga drugoga. Da je barem odjahao za majkom čim je nestala. Da je barem jače nagovarao baku. Da je barem, da je barem, da je barem...

„Ne krivim te ni za što iz prošlosti. Ali ću te kriviti za ovo.”

„Sigurna sam da je čak i tebi jasno kako se nešto treba poduzeti.”

„Zašto? Minerva i Celia će se jednog dana udati, a Gabe i Jarret se samo moraju malo izživjeti prije nego što se skrase, što će i učiniti nakon određenog vremena.”

„Ti nisi.”

„To nije isto.”

„Zašto bi to bilo različito?”

„Zašto si odjednom tako čvrsto odlučila da se moramo poženiti i pouđavati?”

„Odgovori na moje pitanje pa ću ja odgovoriti na tvoje.”

Znači, to je htjela – prisiliti ga da prizna svoje grijehе. E, pa, to neće nikada izvući iz njega.

„Jednoga dana, Oliverе”, nastavila je kad on nije ništa odgovorio, „morat ćeš razgovarati o onome što se dogodilo taj dan pa makar i samo zato da možeš to ostaviti iza sebe.”

„Ja *jesam* to ostavio iza sebe.” Okrenuo se na peti i krenuo prema vratima.

Kad ih je otvorio naglim trzajem, ona poviče za njime: „Neću se predomisliti u vezi s nasljedstvom i ostalim. Ne budete li do kraja godine u braku, sve ćete izgubiti.” Oliver se ukipi s rukom na kvačici, a baka priđe vratima te zastane na pragu i prijeđe pogledom preko njegove braće i sestara u sobi. „Dosadilo mi je slušati kako vas u tabloidima nazivaju Goropadnicima iz Halstead Halla. Ili čitati da je moja najmlađa unuka ponovno zgrozila javnost sudjelujući u nekom streljačkom nadmetanju.” Zatim prostrijeli pogledom Gabea. „Ili da je moj unuk zamalo poginuo u utrci kočija. To smjesta mora prestati.”

„Što ako obećamo da ćemo se ubuduće ponašati diskretnije?” prasne Oliver.

„To nije dovoljno. Kad bi vas petero imalo nekoga tko bi ovisio o vama – bračnog partnera ili djecu – možda biste napokon naučili cijeniti ovo što imate.”

„Kvragu, bako...”

„Prestani psovati na mene, Oliver. Rasprava je završena. Gospodin Bogg će vam pojasniti detalje mojih zahtjeva pa možete *njemu* postavljati pitanja. Ja imam sastanak u pivovari kojem moram nazočiti.”

Otišla je niz hodnik, kuckajući žustro svojim štapom.

Čim se Oliver vratio u knjižnicu, njegova braća i sestre okome se na gospodina Boga. „Nije to ozbiljno mislila, zar ne?” reče netko od njih. „Kako je mogla to učiniti?” reče drugi glas. „Morate je natjerati da se predomisli”, reče treći glas.

Bogg se zavalio na starinskoj stolici, koja zaškripi u znak protesta. „Žao mi je, ali ja ne mogu ništa učiniti. Nakon nezgode lorda Gabriela, čvrsto je odlučila ne dopustiti da njezina unučad umre prije nego što ispune svoju obiteljsku dužnost.”

„Vidiš što si učinio, Gabe?” poviče Celia. „Sve si upropastio!”

„Nije to učinila zbog Gabea”, umorno reče Oliver, „nego zbog mene. Ne želi da njena obitelj izgubi titulu i položaj za koji se tako žestoko borila. Namjerava se pobrinuti da ga jedan od nas momaka zadrži u obitelji.”

„Zašto onda prisiljava mene i Celiju da se udamo?” upita Minerva.

„Ispričavam se, gospodine lorde”, umiješa se Bogg, „ali niste u pravu. Vaša baka je zabrinuta za sve vas. Želi se pobrinuti da se svi dobro skrasite prije nego što umre.”

Oliver naglo okrene glavu. „Umre? Zar je baka bolesna?” Od pomisli na tu mogućnost zgrči mu se utroba. „Zar nam nešto prešućuje?” To bi objasnilo zašto se tako naglo odlučila na takav plan.

Bogg malo zastane, a onda odmahne glavom. „Samo je umorna od čekanja da dobije prauučad od vas petero.”

U *to* je Oliver definitivno mogao vjerovati.

Bogg pročisti grlo. „Imate li još pitanja?”

„Samo jedno”, reče Oliver. „Zar doista nije odredila s *kime* bismo trebali sklopiti brak?” Imao je ideju kako bi mogao osujetiti njezin suludi plan.

„Nije postavila nikakve uvjete u vezi s tim. Ali ima puno drugih pravila.” Oliver je slušao dok je odvjetnik detaljno nabrajao sve bakine uvjete, od kojih je jedan bio da se moraju vjenčati u Engleskoj, a ne pobjeći u Gretna Green i obaviti sumnjivi škotski svadbeni obred. Očito se bojala da bi takav brak mogao biti osporen na sudu. Srećom, ništa od toga što je Bogg naveo ne bi moglo pokvariti plan koji je Oliver počeo smišljati u sebi.

Nakon što je Bogg obavio svoju dužnost i ostavio ih da se utapaju u svome jadu, Minerva se obrati Oliveru: „Moraš uvjeriti baku da je ovo ludost. Ne shvaćam zašto moram trpjeti muža kad sam savršeno zadovoljna svojim sadašnjim životom.”

„Ni ja se ne želim oženiti, Minerva”, zareži Jarret. „Ne bi me čudilo kad bi me uskoro prisilila da vodim vražju pivovaru. A to je posljednje što želim raditi.”

„Predlažem da se doselimo ovamo i dokažemo joj da ne trebamo njezin novac”, izjavi Celia.

„Da učinimo ono što je rekla, zajednički upravljamo posjedom...”

„Da, jer si ti tako dobro upućena u vođenje posjeda”, odvrati Gabe.

„Celia ima pravo”, umiješa se Minerva. „Dokažemo li joj da se možemo sasvim dobro snaći i sami, možda se predomisli u vezi s tim svojim planom. Osim toga, ionako bismo naposljetku završili ovdje, pa je bolje da se počnemo privikavati.”

„Neka nam Bog pomogne.” Jarret dobaci grubi pogled Oliveru. „Ti ne želiš da se doselimo ovamo, zar ne?”

Oliver uzdahne. „Ja najradije ne bih nikada više vidio ovo mjesto. Nažalost, Celijina zamisao ima smisla. Budemo li živjeli ovdje, baka će pomisliti da smo nasjeli na njezin blef. Možemo

je pozvati u posjet, pokazati joj kakvim će plodovima uroditi njezin besmisleni plan bude li ustrajala u tome.” Jedva je obuzdavao svoje gnušanje od ponovnog života u Halstead Hallu.

No to će trajati samo dok Oliver ne provede svoj plan u djelo; a onda će se život ponovno vratiti u normalu.

„U međuvremenu sam još nešto smislio”, nastavi on. „Riskantno je, ali bi moglo natjerati baku da se predomisli. Ona nije sve dobro promislila, a ja joj namjeravam skrenuti pozornost na to. Još imam nešto novca od prodaje posljednjeg imanja i evo što predlažem...”